

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Κλεισθένους 15, 1ος όροφος, 105 52 ΑΘΗΝΑ ΧΡΟΝΟΣ 2ος ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1989, ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 11

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Γράφει ο δάσκαλος Γιάννης Β. Παπαναστασίου

Ο λαός μας, το έθνος μας γιορτάζει και πάλι αυτές τις μέρες τη μεγαλύτερη επέτειο της νεότερης ιστορίας του, **το έπος του Σαράντα**.

Η εποποιία του 1940 είναι αναντίρρητα από τους μεγάλους σταθμούς της εθνικής μας ιστορίας, που τιμούν την ελληνική ανδρεία και αρετή και που αναμφισβήτητα είχαν παγκόσμια απήχηση και επιδραση.

Την εποχή εκείνη τα «μαύρα» σύννεφα, που πύκνωναν και βάραιναν πάνω από την Ευρώπη δεν ήταν μόνο τα φθινοπωρινά. Ο θόρυβος από την προθέρμανση της πολεμικής μηχανής της Γερμανίας και της Ιταλίας είχε παραλύσει την Ευρώπη.

Για άλλη μια φορά αλαζονικοί και παρανοϊκοί ηγέτες κατάφεραν με σωβινιστικά συνθήματα και κηρύγματα να παρασύρουν τους λαούς τους σε παράλογες και ολέθριες πολεμικές περιπέτειες και για τους ίδιους και για τους άλλους.

Και η μπόρα δεν άργησε να ξεσπάσει. Αυτό που ακολούθησε ήταν πρωτοφανές. Σε πολύ λίγο χρόνο τα ευρωπαϊκά κράτη το ένα μετά το άλλο, και τα μικρά και τα μεγάλα, υποτάχτηκαν από την γερμανική πολεμική μηχανή.

Ήταν επόμενο και αναμενόμενο ότι θα ερχόταν η σειρά και της δικής μας χώρας να πει το ΝΑΙ ή το ΟΧΙ στον επίβουλο επιδρομέα.

Ο λαός μας σε παρόμοιες περιπτώσεις δεν έχει δυσκολία να επιλέξει την απάντηση. Η απάντηση έρχεται σαν απόηχος της ιστορίας τους και δεν είναι άλλη από την προγονική απάντηση: «Μολών λαβέ».

Η πρώτη προκλητική κίνηση της Ιταλίας, δηλ. ο άνανδρος και ανίερος τουρπιλισμός του καταδρομικού μας «ΕΛΛΗ» στο λιμάνι της Τήνου την ημέρα της γιορτής της Παναγίας αποτέλεσε το μοιραίο λάθος του εχθρού. Ο ελληνικός λαός είδε το ανοσιούρημα αυτό σαν εθνική και θρησκευτική προσβολή και όχι μόνο δεν έδειχνε διατεθειμένος να το ανεχθεί, αλλά περίμενε την ευκαιρία να πάρει εκδίκηση.

Έτσι οι τουρπίλες του ιταλικού υποβρυχίου που βύθισαν την «ΕΛΛΗ», σε τελευταία ανάλυση χτύπησαν αυτή την ίδια την Ιταλία, καθώς η προσβλητική αυτή ενέργεια **ένωσε** τους Έλληνες στην κοινή απόφαση να πάρουν εκδίκηση για την προσβολή αυτή που έγινε στη μνήμη της Μεγαλόχαρης. Το ομολόγησε τον Αύγουστο του 1945 ο ίδιος ο Ιταλός πρέσβης στην Αθήνα ο **Emanuele Grazzi** στο βιβλίο του «Il principio della fine»: «Το έγκλημα της Τήνου επέτελεσε το θαυματουργό σχεδόν αποτέλεσμα της δημιουργίας εις όλην την Ελλάδα απολύτου **ομοφωνίας πνευμάτων**... Η φασιστική κυβέρνηση δια του εγκλήματός της εκκίνησε κατόρθωσε να σφυρηλατήσει στερεάν **ένωση πνευμάτων** και καρδιών εν Ελλάδι και να εμπνεύσει την απόφασιν αντιστάσεως μέχρις εσχάτων εις ένα λαόν υπεραγαπώντα την πατρίδα του.

συνέχεια στη σελίδα 4

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Θα ήθελα να τονίσω στον πρόεδρο της Κοινότητας μια συζήτηση που κάναμε το Πάσχα σχετικά με τη διασταύρωση στο παλιό μαγαζί του Κοντογιάννη.

Επειδή η στροφή στην κατεύθυνση από την πλατεία του χωριού προς τη Ζίτσα, και αντίστροφα, είναι κλειστή και με την ανηφόρα-κατηφόρα, είχαμε πει ότι είναι απαραίτητο να τοποθετηθεί ένας καθρέφτης στον τοίχο του Πατραμάνη, δίπλα από την εξώπορτα, για να προλάβουμε τυχόν ατύχημα.

Ο πρόεδρος είπε ότι την ίδια σκέψη είχε κάνει και εκείνος και ότι αναγνωρίζει την επικινδυνότητα της στροφής, γιατί θα είχε παρ' ολίγο και ο ίδιος δυσάρεστη εμπειρία στη στροφή. Πολύ περισσότερο γιατί κυκλοφορούν και παιδιά με ποδήλατα ή μικρά παιδιά, έστω και το καλοκαίρι, οπότε και η κίνηση των αυτοκινήτων είναι πολύ μεγαλύτερη.

Οέλησα λοιπόν, να του το θυμίσω έτσι δημοσίως, να το φροντίσει, γιατί εκτός από την αμέλεια μας έχουμε κι εκείνους που αντιδρούν με το επιχείρημα ότι κανένας δεν κοιτάει τους καθρέφτες.

Στο σημείο αυτό θέλω να παρατηρήσω ότι κανείς δεν δικαιούται να μιλάει για λογαριασμό των άλλων και δεν μπορεί να προδιαγράφει τη συμπεριφορά του καθενός. Η κοινή λογική λέει ότι πρέπει να μπει ο καθρέφτης για να μπορούν να κάνουν έλεγχο της στροφής αυτοί που θέλουν. Εκείνοι που θέλουν να είναι απρόσεκτοι και να οδηγούν επικίνδυνα, ας μην κοιτούν τον καθρέφτη, οπότε θα έχουν και την ευθύνη.

Είναι προτιμότερο να μας καθηγορήσουν για ευαισθησία και προνοητικότητα παρά για αμέλεια και έλλειψη ενδιαφέροντος. Είναι προτιμότερο να προβλέπει κανείς και να προλαμβάνει ένα ατύχημα, παρά να μέμφεται εκ των υστέρων πάντα τους άλλους

Συνεστίαση Λιγοψινών
στη «Γιαννιώτικη Καλύβα»
στις 3 Δεκεμβρίου 1989

Μετά από απόφαση του Δ.Σ. της Αδελφότητας για κάποιο Λιγοψινό γλέντι γνωρίζουμε σε όλους τους συγχωριανούς, ότι την Κυριακή 3 Δεκεμβρίου 1989 θα γίνει μεγάλη μεσημεριανή **ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ** στην ταβέρνα του συμπατριώτη μας Χρ. Γ. Βασιλείου «**ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΚΗ ΚΑΛΥΒΑ**» που βρίσκεται στο 19ο χιλιόμετρο της Λεωφόρου Πάρνηθας.

Η προσέλευση θα αρχίσει από τις 11 το πρωί.

Μετά την συνεστίαση θα ακολουθήσει γλέντι και χορός με διαλεγμένα όργανα του τόπου μας.

Πιστεύουμε εκ των προτέρων στην επιτυχία της παραπάνω εκδήλωσης-συνεστίας-Λιγοψινών που ήταν και από χρόνια απαίτηση αρκετών συγχωριανών.

Για περισσότερες πληροφορίες τηλεφωνείτε σε κάποιο μέλος του Δ.Σ. της Αδελφότητας.

Τα τηλέφωνα της «Γιαννιώτικης Καλύβας» είναι: 2467 728 και 2460 158.

ΛΙΓΟΨΙΝΟ
ΡΑΚΙ

Στα τέλη του Νοέμβρη οι αμπελουργοί της Λιγοψάς θα βγάλουν από τις μπουντινες τα τσίπουρα για να τα βάλουν στη συνέχεια στα **ΡΑΚΟΚΑΖΑΝΑ** για να βγάλουν το τσίπουρο το ωραίο και γευστικό ρακί της Λιγοψάς.

Σωστή τελετουργία γίνεται κατά το έθιμο στο χωριό, από παλαιά «στα καζάνια» στο βγάλσιμο του ρακιού, βίζιτες από συγχωριανούς και φίλους να πουν το πρωτοράκι μέσα από το κακάβι της απόσταξης να δοκιμάσουν και να ευχηθούν μαζί με την υγεία και οικογενειακή ευτυχία ξεχωριστά για καλό κρασί της χρονιάς.

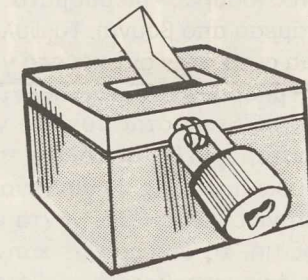
Για τα καζάνια, όπως λέγεται, εφέτος, μαθαίνουμε πως θα επισκεφτούν αρκετοί συγχωριανοί την Λιγοψά μας.

και να αναζητεί υπευθύνους.

Αν δεν ήταν χρήσιμοι και απαραίτητοι, δεν θα γέμιζε με καθρέπτες η Αθήνα και οι άλλες πόλεις, σε όλες τις κλειστές διασταυρώσεις.

Ίσως χρειάζονται καθρέφτες και σε άλλες θέσεις του χωριού.

ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΠΗ

Όπως όλοι γνωρίζουμε στις 5 του μηνός θα στηθεί και πάλι η **ΚΑΛΠΗ** για την ανάδειξη των τριακοσίων της ελληνικής Βουλής προκειμένου στη συνέχεια απ' αυτή την **κάλη** να προκύψει κάτι **καλό** για τον τόπο μας. Να γίνει μια κυβέρνηση ικανή να ανταποκριθεί στα αιτήματα του λαού μας σ' αυτή την

Ας προτείνουν οι χωριανοί και θα δει το θέμα ο πρόεδρος και το κοινοτικό συμβούλιο.

Είμαι σίγουρος ότι ο πρόεδρος, με την ενεργητικότητα που τον χαρακτηρίζει, θα το φροντίσει το συντομότερο.

Αθήνα 17.10.1989

Γιάννης Β. Παπαναστασίου
Δάσκαλος

δύσκολη εποχή που περνούμε. Ασφαλώς **όλοι** μας θα πάμε στις κάλπες για να ψηφίσουμε, στην παροικία ή στο χωριό μας.

Ως γνωστόν η εφημερίδα **ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ** είναι αχρωμάτιστη. Το έχει σαν αρχή μαζί και η **ΑΔΕΛΦΟΤΗ-**

ΤΑ μας να βρίσκονται μακριά από την πολιτική γι' αυτό το λόγο δεν τάσσεται υπέρ του ενός ή του άλλου κόμματος. Δεν γράφει για κανέναν.

Όμως θα ήταν άτοπο και άδικο να μην γράψουμε εδώ πως είναι ανάγκη οι Ηπειρώτες της παροικίας να ψηφίσουν Ηπειρώτες σε όποιο ψηφοδέλτιο πολιτικό βρίσκονται. Με τη σειρά μας και εμείς θα υψώσουμε τη φωνή μας **σ' εκείνους** να φροντίσουν με το δικό τους τρόπο για την Ήπειρο και τους Ηπειρώτες. Η Ήπειρος που με τους πολλούς ευεργέτες που ήταν πρώτη στα γρόσια και στα γράμματα δυστυχώς έχει ξεχαστεί. Ας ελπίσουμε από την κάλη της 5 Νοεμβρίου να βγει κάτι καλό και για τον τόπο μας.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Του αείμνηστου δασκάλου

Δημ. Θεοχάρη

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

Χρονολογία κτίσεως και τοποθεσία
του χωριού

Το χωριό Λιγοψά όπως διέσωσε η παράδοση κατά τα Βυζαντινά χρόνια, βρισκόταν στην τοποθεσία κέδρα με Καθεδρικό Ναό, το σημερινό Εξωκλήσι «Θεοτόκος».

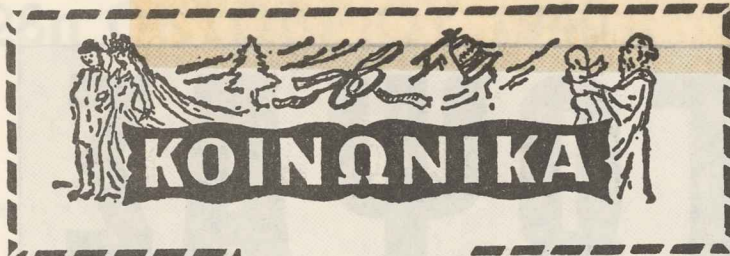
Μάρτυρες λένε πως το σημερινό Εξωκλήσι ήταν κάποτε Καθεδρικός Ναός ήταν στις μέρες μας τόσο το Νεκροταφείο με τις ταφόπετρες που

πολλές στέκονται ακόμα όρθιες (Τα παλιά χρόνια τα νεκροταφεία συνήθιζαν να τα έχουν στους Καθεδρικούς Ναούς). Άλλη απόδειξη πως το σημερινό Εξωκλήσι υπήρξε κάποτε Καθεδρικός Ναός είναι τα ίχνη που βρίσκονταν στις μέρες μας τόσο στο μπροστινό, όσο και στο πίσω μέρος.

συνέχεια στη σελ. 2

Όταν το χωριό ήταν μελίσσι γεμάτο από κόσμο. Στο σχολείο της Λιγοψάς το έτος 1936 μαθητές μαζί με τους δασκάλους τους

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η Μαρία Μακρή σύζυγος του Ιωάννη Θεοδ. Μακρή γέννησε αγοράκι στις 25.9.1989 στην Αθήνα. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται να τους ζήσει.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Στις 30.9.89 στην Εκκλησία Παναγίτσας Ν. Κόσμου έγινε η βάπτισμα του αγοριού του Λευτέρη και της Χρυσούλας Μπενέκου εγγονού του Σωτ. Λάλου, δόθηκε δε το όνομα Δημήτριος. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται στους γονείς να τους ζήσει το νεοφώτιστο.

ΓΑΜΟΙ

Στις 21.10.1989 στην Εκκλησία Αγίων Αναργύρων Αμαρου-

σίου έγιναν οι γάμοι του **Μαρίου Χρ. Τζουβελέκη** και της **Λίτσας** θυγατέρας **Χριστοφ. Ρου Ντίσκου**. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Στις 21.10.89 στην Εκκλησία Αγίου Κοσμά Νέας Φιλαδέλφειας έγιναν οι γάμοι του **Νικολάου Ρούσου** γιου της **Ρίνας Καλτσά** και της **Ρούλας Χρυσοστόμου**. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Το Σάββατο 14.10.89 και στην Εκκλησία Αγ. Σπυριδών Αιγάλεω, έγιναν οι γάμοι του **Αντωνίου Βυρ. Θεοχάρη** και της **Ιουλίας Γ. Κολοζάκη**. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται στους νεο-νυμφους να ζήσουν ευτυχισμένοι.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Μάλιστα για παιχνίδι είχαμε το να ρίχνουμε μεγάλες πέτρες γιατί ακούγονταν ένα βουητό σαν από τον κάτω κόσμο. Αυτό ήταν απόδειξη τρανή πως από κάτω από τα σημεία αυτά υπήρχε κενό που σχηματίστηκε από το σώρισμα του παλιού Καθεδρικού Ναού, που εγκαταλείφθηκε χωρίς συντήρηση, όταν το χωριό μετατοπίστηκε στη σημερινή τοποθεσία για λόγους που θα αναφερθούν.

Η παράδοση σε ότι αφορά τη μετατόπιση διχάζεται όπως θα δούμε παρακάτω. Ένα όμως είναι σωστό που δεν επιδέχεται καμία αμφισβήτηση, ότι το σημερινό χωριό βρισκόταν κοντά τη Θεοτόκο και μάλιστα στην κοντινή περιοχή που λέγεται «Κέδρα».

Στις μέρες μας η παραπάνω περιοχή είχε ίχνη από ορθόγωνα κτίσματα, και σε μικρή απ' αυτά απόσταση κυκλικά σωριάσματα από ξερολιθία, πράγμα που αποδείχνει πως κάθε σπίτι είχε κοντά και το χειμάδι του, γιατί οι πρώτοι κάτοικοι ήταν ως επί το πλείστον γεωργοκτηνοτρόφοι.

Σ' ένα σημείο της πλαγιάς μάλιστα, υπήρχε κυκλικό κτίσμα ίσα με 50 πόντους με ογκόλιθους, και σε μικρή απόσταση κατ'αποφασιστικό πάλι ογκόλιθοι που με το πέρασμα του χρόνου εξαφανίστηκαν, λόγω του ότι η περιοχή δεν ξυλευόταν και δεν καλλιεργείτο όπως τα χρόνια εκείνα. Σήμερα η περιοχή μεταβλήθηκε σε λόγγο τόσο πυκνό, που ούτε φίδι δεν μπορεί να σπάσει.

Το ότι το σημερινό Ξωκλήσι Θεοτόκος, ήταν άλλοτε Καθεδρικός Ναός στα χαλάσματα του οποίου χτίστηκε το σημερινό Ξωκλήσι, μάλιστα κι ο μακαρίτης Γιώργης Θεοχάρης που είχε ακουστά από τον παπού του Παπαφώτη.

Τα ίχνη στα «Κέδρα» με το κυκλικό κτίσμα που κατά πάσαν πιθανότητα ήταν Βυζαντινό φυλάκιο αντίκριζε το καστρί της Χρυσόρραχης και το καστρί της Γαβρισιάνης που ήταν κι εκείνα κυκλικά κι έμοιαζαν με πύργους για να έχουν ορατότητα απ' όλες τις πλευρές και να νάναι δύσκολα σε μια τυχόν πολιορκία, εύκολα όμως για άμυνα.

Όπως ξέρουμε από την ιστορία, ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουστινιανός για να εξασφαλίσει τις συγκοινωνίες της Αυτοκρατορίας αλλά και την ασφάλεια της γύρω περιοχής, είχε κτίσει φυλάκια στα «Δερβένια» (δημόσιους δρόμους) που περνούσαν από «Κλεισούρες» (περάσματα ανάμεσα από βουνά). Τα φυλάκια αυτά ήταν αντικρουστά για να μπορούν να συννενοούνται μεταξύ των όταν τύχαινε να διαταραχθεί η ασφάλεια της γύρω περιοχής. Η συννενοήση γινόταν την μεν νύχτα με φωτιά, τη δε μέρα με καπνό από χορτάρι βρεγμένο κι όταν αναβόταν έγβαζε σύννεφο ολόκληρο από καπνό. Έτσι ειδοποιούνταν τ' αντικρινά φυλάκια που έτρεχαν κι αυτά για βοήθεια και μάλιστα σε μικρό χρονικό διάστημα γιατί οι φυλάκες ήταν έφιπποι. (Κάθε φυλάκιο στο ισόγειο του Πύργου διατηρούσε σταύλο για τα άλογα). Ήταν με άλλα λόγια οι φυλάκες ένα είδος ακρίτες, με τη διαφορά ότι, φύλαγαν το εσωτερικό της χώρας, ενώ οι ακρίτες, φύλαγαν τα άκρα, δηλαδή τα σύνορα και γι' αυτό ονομαζόνταν και Ακρίτες.

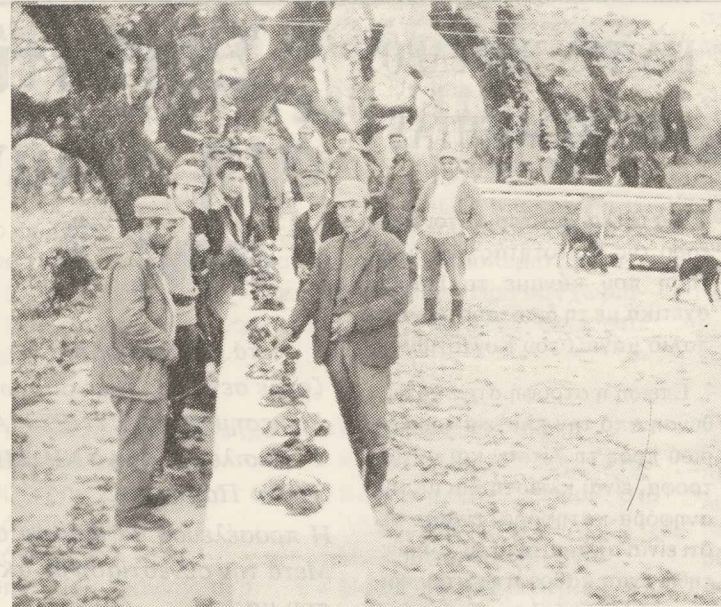
Κατά την παράδοση οι πρώτοι κάτοικοι του χωριού κατόντων από τα χωριά Σουπεκή Βορείου Ηπείρου και Δρυμάδες - Πωγωνίου, που αναγκάστηκαν να φύγουν από τα χωριά τους λόγω της ανασφάλειας που είχαν γιατί βρισκόταν μακριά από τα Δερβένια που είχαν Βυζαντινά φυλάκια και γι' αυτό ρημάζονταν κυριολεκτικά σε ζώα και ρουχισμό από διάφορους ζωοκλέφτες και πλιατσικολόγους.

Μια άλλη αιτία που ανάγκαζε ορισμένους κατοίκους από τα παραπάνω χωριά να μετακινήσουν, ήταν και ο βαρύς χειμώνας που δεν ευνοεί ούτε την κτηνοτροφία, μα ούτε και την γεωργική καλλιέργεια και ως εκ τούτου μετατοπίστηκαν νοτιότερα για να βρουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

Σαν τέτοια περιοχή που εξασφάλισε τους δύο απαραίτητους παράγοντες, ασφάλεια και έκταση κατάλληλη για καλλιέργεια και βοσκή, διάλεξαν την περιοχή που αναφέρε-

Το κυνήγι των αγριοχοίρων ξεκίνησε στις 30 Σεπτεμβρίου και όπως είναι γνωστό θα λήξει στις 7 Γενάρη του 1990. Είναι το μοναδικό κυνήγι που γίνεται σε ομάδες κυνηγών που απαραίτητως χρειάζονται κυνηγετικά σκυλιά και μάλιστα αρκετά εκπαιδευμένα.

Στη φωτογραφία η ομάδα των κυνηγών δεν γύρισε άπρακτη. Το τεμάχισμα του αγριοχοίρου έγινε για να ακουστεί στη συνέχεια από τον κρυμμένο κυνηγό. Τίνας είναι τούτο; Δίχως όμως το αμ... και τούτο

Το ξεκίνημα γίνεται πολύ πρώιμο και περισσότερες φορές μετά από βραδυνη βροχή που θα βοηθήσει τον κυνηγό μέσα στα λόγγα να εντοπίσει τις πατημασιές (τον τορό) που λένε για το κλείσιμο της.

Ύστερα από αυτόν τον εντοπισμό ο αρχικυνηγός συνήθως βάζει τα καρτέρια για να ακολουθήσει η παγάνη ρίχνοντας τουφεκίες και αφήνοντας τα σκυλιά.

Εφόσον οι αγριοχοίροι βρί-

σκονται μέσα σ' αυτό το δασομένο θα σηκωθούν να φύγουν τρέχοντας πέφτοντας έτσι στα καρτέρια των κυνηγών.

Εδώ και πάλι θα εξαρτηθεί από το θάρρος και την τόλμη και την σκόπευση του κυνηγού για κάποιο καλό αποτέλεσμα.

Αποτέλεσμα. Αφού σκοτωθεί ο αγριοχόιρος ακολουθεί το τεμάχισμα και το μοίρασμα με το σύστημα του κλήρου για να γυρίσουν στο χωριό τους οι κυνηγοί τροπαιοφόροι από την επιτυχία τους στην κυνηγετική τους έξοδο.

Όμως, τις περισσότερες φορές γυρίζουν σκυθρωποί και κουρασμένοι και φροντίζουν να δικαιολογήσουν στους φίλους τους την αποτυχία που προέκυψε.

Αφού σκοτωθεί ο αγριοχόιρος ακολουθεί το τεμάχισμα και το μοίρασμα με το σύστημα του κλήρου για να γυρίσουν στο χωριό τους οι κυνηγοί τροπαιοφόροι από την επιτυχία τους στην κυνηγετική τους έξοδο.

Αφού σκοτωθεί ο αγριοχόιρος ακολουθεί το τεμάχισμα και το μοίρασμα με το σύστημα του κλήρου για να γυρίσουν στο χωριό τους οι κυνηγοί τροπαιοφόροι από την επιτυχία τους στην κυνηγετική τους έξοδο.

Κυνηγετικά

Από το βιβλίο της Μουσικολόγου Δέσποινας Μαζαράκη

Πρέβεζα

Προτού κλείσουμε με την Ήπειρο, δ' αναφέρουμε δύο καλά κλαρίνα της Πρέβεζας.

Ο Νίκος Τζάρας (1892-1942) γιος του σιδερά και κλαριτζή Τάσου Τζάρα, ήταν από τα πιο φημισμένα κλαρίνα. Καθώς φαίνεται και ο παππούς του έπαιζε φλογέρα. Ο πατέρας του, ο Τάσος Τζάρας, ήταν Γιαννιώτης. Ο Νίκος Τζάρας έφυγε από τα Γιάννενα σε ηλικία 15 χρονών και πρωτοεγκαταστάθηκε στη Βόνιτσα. Από κει πήγε στην Πρέβεζα.

Το επάγγελμά του ήταν αραπατζής. Όταν όμως αντικαταστάθηκαν οι αραπαπάδες από τα αυτοκίνητα, ο Νίκος Τζάρας, που 'παιζε πριν κλαρίνο για το κέφι του, εξελίχτηκε σε επαγγελματία κλαριτζή (1911).

Κλαρίνο είχε μάθει από τον πατέρα του. Έπαιζε κομμάτια πρεβεζάνικα κι αιτωλοακαρνανικά. Ήξερε καλά και τα αλά τουρκα.

Γρήγορα γίνθηκε γνωστός σ' όλη την περιφέρεια. Ήταν περιζήτητος στα καφέ-αμάν της Πρέβεζας, της Λευκάδας και αλλού. Έπαιζε στα Γιάννενα, το Ξηρόμερο, το Βάλτο, το Αγρίνι, το Μεσολόγγι.

Στα 1930 ήρθε στην Αθήνα με πρόσκληση της κ. Μέλπως Μερλιέ και το Μουσικό Λαογραφικό Αρχείο, υπό την διεύθυνσή της, φωνογράφησε το παίξιμό του. Χάρη σ' αυτή τη φωνοληγία σώθηκαν μερικά από τα κομμάτια του, ανάμεσα τους κι ένα πολύ ωραίο σόλο κλαρίνου.

Στα 1934/5 ο Νίκος Τζάρας έμαθε σαντούρι. Ήταν ο πρώτος που 'παιζε σαντούρι στην Πρέβεζα. Στα 1942 πέθανε ξαφνικά. Του 'γινε πάνδημη κηδεία. Ο κόσμος αγαπούσε πολύ την τέχνη του.

Ο Τάκης Τζέμος, γνωστό πρεβεζάνικο βιολί, τούκανε τούτο το μοιρολόι:

Κλάγε, λαούτο και βιολί, σαντούρι και κιθάρα, κι εσύ, κλαρίνο, πένθησε για το χαμό του Τζάρα.

Από τα παιδιά του Νίκου Τζάρα, μόνο ο μικρότερος του γιος, ο Μήτσος, παίζει κλαρίνο.

Μαθητής του Τζάρα στην Πρέβεζα, είναι ο Βασίλης Μπεσίρης, ή Τουρκοβασίλης. Θάνατι γύρω στα 55 του χρόνια. Ο Τουρκοβασίλης φημίζεται για τα αλά τουρκα κομμάτια του.

Με τα λίγα στοιχεία που έχουμε από την Πρέβεζα, δεν μπορούμε βέβαια να υπολογίσουμε από πόσο παλιά συναντάμε το κλαρίνο σ' αυτή την περιοχή. Ωστόσο σ' αυτό θα μας βοηθήσει η μοναδική γραπτή πληροφορία που συναντήσαμε.

Βρίσκεται στα Απομνημονεύματα του θαυραύλου αξιωματικού Χριστόφορου Νέζεζερ, «Απελευθερωτού της Ακροπόλεως και πρώτου Χριστιανού Φρουράρχου αυτής». Αναφέρεται στη Βόνιτσα. Επειδή όμως η γεωγραφική τοποθέτηση της Βόνιτσας είναι τέτοια, ώστε νάχει συχνότερη επικοινωνία με την Πρέβεζα παρά το Αγρίνι και το Μεσολόγγι, που καθώς θα ιδούμε πιο κάτω είναι το μουσικό κέντρο της Δυτικής Ρούμελης, γι' αυτό πιστεύουμε ότι η πληροφορία αυτή ισχύει και για την περιοχή της Πρέβεζας. Να τι λέει ο Χριστόφορος Νέζεζερ για το χορό που 'δωσε ο Έπαρχος της Βόνιτσας το Δεκέμβριο του 1834¹: «Ο έπαρχος έδωσε χορόν, εις τον οποίον προσεκάλεσε και ημάς τους αξιωματικούς. Η οικία του επάρχου ήτο ευρύχωρος μεν, αλλά χαμηλή. Έγινε όμως μικρότατη με το μεγάλο πλήθος που συνεκεντρώθη... Τρεις άνδρες ήσαν οι μουσικοί, ο εις είχε θάρβιτον, ο άλλος κιθάραν και ο τρίτος κλαρίνον². Εχόρευσαν δε χορούς της Ελλάδος, της Σμύρνης και άλλους κλέφτικους».

Να το λοιπόν το κλαρίνο, πριν από 125 χρόνια, στη Βόνιτσα και την Πρέβεζα!

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε και για την υπόλοιπη Σύμφωνη με τα στοιχεία μας, έχουμε 5 γενεές κλαρίνο με τους Γκαγκαίους στη Ζίτσα, 5 γενεές με τους Χαλκαίους (Χαλκιάδες) στη Ζελίστα των Κουρέντων, 5 γενεές με τους Χαλκαίους του Νταλαίου στο Δελβινάκι, 4 γενεές τους Μπατζίους στα Τσαρπλιανά. Αν τώρα λογαριάσουμε 25 χρόνια την κάθε γενεά, έχουμε 125 χρόνια που έχει εμφανιστεί το κλαρίνο στην Ήπειρο. (Το βιβλίο έχει γραφτεί το 1959).

Στην Ήπειρο επικρατούν οι ίδιες περίπου συνθήκες, όπως και στη Δυτική Μακεδονία. Κι εδώ είχε αυθηρό σιστική τάξη που εμπορεύονταν με το εξωτερικό, που είχε αρχοντοσύνη³, λεφτά, και κέφι για γλέντια. Ο γερο-Παυλός Τσοττας, στην Κόνιτσα, είχε μόνιμη πελατεία τους Καραίους στην Κουτσούφλεια, τον Νικόλα-Δάσκαλο στη Ζελίστα, τον Νικόλα Καρδή στα Καράσιλα, τον Νικόλα Καραγιάννη στο Πεκλάρι, τον Σουρέλη στη Στράτσανη και σ' άλλα χωριά άλλους, που όλοι τους ευμερούσαν χάρη στο εμπόριο που έκαναν στην Ρουμανία. Στο Μάζο είχε τον Βασίλη Σταύρο, πλούσιο εμπορεύμενο στην Αίγυπτο. «Αυτά όλα είναι σπινθη βαρβαρία, μας λέει ο γιος του ο Αποστόλης. Όποτε έρχονταν από τη Ρουμανία ο Χρήστος Κάρης, θα 'χε και μια δρομάδα τα όργανα στο σπίτι του και γλεντούσε».

συνεχίζεται

ΕΚΚΛΗΣΗ

Παρακαλούμε όλους τους χωριανούς, ιδιαίτερα τους επιστήμονες, άνδρες και γυναίκες, να διαθέσουν λίγο από το χρόνο τους και να γράφουν κάτι για την εφημερίδα μας, για χάρη όλων των χωριανών. Νομίζουμε ότι είναι τιμητικό και για τους ίδιους, δείχνοντας έτσι ότι τιμούν και τους χωριανούς μας και το χωριό μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΜΑΣ

Η ET-2 τοποθετεί καινούργιους αναμεταδότες ισχύος 100W στις περιοχές Λάβδανης, Πραμάντων και Ραφταναιών λύνοντας τοιςυτοτρόπως το πρόβλημα που υπήρχε στις παραπάνω περιοχές.

Ο ΠΑΠΑ - ΦΙΛ' ΠΠΑΣ

Του αείμν. Γιατρού Αναστ. Παπαγγέλη

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

— Βοήθεια σας η Παναγία. Χρόνια πολλά. Έλεγε ο παπός σε κάθε τραπέζι που περνάγαμε. Όλοι τον ήξεραν τον παπά, κι όλοι του προσέφεραν μεζέ και ποτήρι κρασί. Άλλος νεφρό από ψητό αρνί, άλλος γλυκάδια, άλλος ροδοκόκκινη πέτσα τυλιγμένη στο πιρουνί.

Γεια μας - γεια σας ο παπός σε όλες τις παρέες. Να ζήσετε με τις φιλίες σας. Και του χρόνου να γιορτάσουμε με υγεία όλοι μαζί με τη βοήθεια Της. Μια και κάτω το ποτήρι. Το γύριζε παντού με καθάρνόν πάτο το ποτήρι ο παπός. Δεν άφηνε ποτέ υπόλοιπο. Τόχε σε κακό. Αλλά κι όταν τον κέρναγαν και δεν ήταν γιομάτο χεϊλί μ' αχέλι το ποτήρι το γύριζε πίσω ο παπός - Φιλ'ππας κι έλεγε: Πάρτο πίσω και γιομώσέ το καλά, γιατί και λίγο φυρό νάναι το ποτήρι βρίσκει τόπο και κάθεσαι ο σιαϊτάνης και κολυμπάει τα ποδαράκια του. Δεν τόκανε σαν έναν άλλο παπά από τη Λάκκα Σούλι, που σε ανάλογη περίπτωση έλεγε: Πίσωπίσω. Γιώμωσέ το καλά, γιατί βρίσκει τόπο και κάθεσαι ο σιαϊτάνης και πλένει το σόβρακό του.

Πέταε η καρδιά του παπά απ' τη χαρά, βοήθαγε και το κρασί.

Παπά, δεν μπαινεις στο χορό; Τούπρωτειναν μια παρέα ξενιτεμένοι. Δεν ήθελε και πολλά παρακάλια ο παπός και με μεγάλη προθυμία μπήκε μπροστά στο χορό. Έβγαλε το καλυμαύχι του και τ' ακούμπησε στο τραπέζι, αναδίπλωσε το ράσο του και παρήγγειλε στους γύφτους: Βαρήτε μου μια παπαδιά αργά, βαρεία και ξεκοπάrika.

Ορθοί οι γύφτοι, στον αέρα τα όργανά τους. Όσο τον έβλεπαν τον παπά να χορεύει όμορφα-όμορφα τόσο κι αυτοί προσπάθωναν να βαρέσουν καλύτερα. Όταν χόρευε την παπαδιά ο παπός - Φιλ'ππας, δος μου μάτια να τον ιδώ, δεν χόρταινες να τον βλέπεις. Όλος ο κόσμος μαζεύτηκε και

κίτταζε τον παπά να χορεύει. Κίτταζε τον παπά που χόρευε κάτω στο προαύλιο, αλλά κίτταζε και το δεσπότη απάνω στην κρεβάτα που με κατσιουλωμένα φρύδια παρακολουθούσε το χορό του παπά. Τον ήξεραν όλοι τον δεσπότη πόσο σατραπικά φερνόνταν στους παπάδες κι όλοι περίμεναν να ξεσπάσει με καμμιά μπουμπουνारी, μπηγώντας τις φωνές στον παπά: Τι κάνεις εκεί, βρε παπά; Ν' ακουστεί εκείνο το φοβερό ΒΡΕ του δεσπότη πούκανε τους παπάδες να κατουργιούνται απ' το φόβο και τη λαχτάρα όταν το άκουγαν.

Ο παπός - Φιλ'ππας έβλεπε τα μάτια του κόσμου που τον κίτταζαν σαν να τούλεγαν: Παπά, δεν τον βλέπεις τον δεσπότη που σ' αγγιζοκυττεί; Έβλεπε και το βλέμμα του δεσπότη αλλά συνέχιζε το χορό του σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Σκόλασε την παπαδιά, το γύρισε μόνος του τραγουδιστά σ' άλλο χορό για να τον ακολουθήσουν με τη φωνή και με τα βιολιά οι γύφτοι.

— Αϊ παπός βαρεί - βαρεί τα σήμαντρα-α-α-α
τα σήμαντρα α-α-α
— Αϊ δε σ' είδα ενές προνές και σήμερα-α-α-α
και σ' ήμερα-α-α-α

Ξεκόπηκες απ' όλους τους άλλους χορευτές και δόστου παλαμάκια και στροφές ο παπός τραγουδώντας.

— Τι κυττάζεις δεσπότη μου. Εδώ χορεύει ο Φιλ'ππας. Ο παπός νάνος, κάθεσαι στην άκρη. Και τούδειξε το καλυμαύχι του που ήταν ακουμπισμένο στο τραπέζι.

Γενική σιωπή κι όλος ο κόσμος κίτταζε το δεσπότη. Κι είδαν ένα αδιόρατο χαμόγελο στα χείλια του δεσπότη ανάμεσα φρύδια, γένεια και μουστάκια.

Ο παπός - Φιλ'ππας συνέχισε το χορό του και το τραγούδι του:

— Αϊ παπός κανεί-κανεί τον αγιασμό-ο-ο-ο
τον αγιασμό-ο-ο-ο
— Αϊ στον κρουσταλλέ-νιο σου λαιμό
λέει το λαιμό-ο-ο-ο

Και δόστου στροφές και δόστου παλαμάκια ο παπός - Φιλ'ππας. Είχε δικαίωμα να χορεύει και να ριχτεί όσο ήθελε.

Ήταν η μέρα του σήμερα.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΙΟ

Κύριε πρόεδρε της Αδελφότητας και Δ/ντή της εφημερίδας μας. Με πολύ μεγάλη προσοχή διάβασα μια πρόταση του Αντ/δρου της Αδελφότητας και μέλους της συντακτικής επιτροπής κ. Αλέκου Λάλου που είχε σχέση με το καλοκαιρινό πανηγύρι και το κοινό τραπέζι το μεσημέρι του 15 Αυγούστου με φαγητά παραδοσιακά.

Ήθελα και εγώ σαν χωριανός με τη σειρά μου να πω την γνώμη μου γύρω από το θέμα αυτό. Στη Λιγοψά είμαι γαμπρός θέβαια, αλλά στα κοινά της Αδελφότητας και του χωριού είμαι παρών και η προσφορά μου είναι γνωστή σε όλους.

Την πρόταση του κ. Λάλου για κοινό τραπέζι το μεσημέρι του 15 Αυγούστου τη βρίσκω εκ πρώτης όψεως συζητήσιμη και νομίζω ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη από όλους τους φορείς του χωριού και να αποφασίσουν από κοινού. Βεβαίως τον πρώτο λόγο έχουν η Αδελφότητα και ο Πολιτιστικός Σύλλογος.

Είναι αλήθεια πως το μεσημέρι του 15 Αυγούστου ένα κοινό τραπέζι θα εξυπηρετήσει πολλούς και πολύ σωστά όπως γράφει ο κ. Λάλος θα ξεκουράσει αυτή τη μέρα και τις νοικοκυρές. Εγώ επί πλέον θα έλεγα πως σ' αυτό το πανηγύρι με το κοινό παραδοσιακό φαγητό θα είχαμε περισσότερους καλεσμένους φίλους μας. Επί πλέον με το γνωστό σύστημα του δίσκου θα καλύγουμε τα έξοδα και με το παραπάνω.

Δεν νομίζω ότι θα ζημιωθεί κανείς από ένα μεσημεριώτικο τραπέζι στην Αγία Παρασκευή. Έχουμε όλες τις προϋποθέσεις για να προχωρήσουμε άλλωστε έχουμε το προνόμιο να διαθέτουμε όλα τα μαγειρικά σκεύη μαζί και τις εγκαταστάσεις μόνο σαν όρο θα έβαζα τους φορείς που τυχόν θα αποφασίσουν για το ερχόμενο 15 Αυγούστο να διατηρηθεί οπωσδήποτε όσο γίνεται για το πασαλινό κοινό τραπέζι του χωριού μας.

Εγώ προσωπικά κύριε πρόεδρε κάνω μια πρόταση δίχως να αποκλείω και άλλες προτάσεις γύρω από το θέμα αυτό.

Ευχαριστώ με πατριωτικούς χαιρετισμούς

Αθήνα 1.10.89

Βασίλειος Απ. Βόμβας

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Για μαθητές και όχι μόνο...

Γράφει ο δάσκαλος Γιάννης Β. Παπαναστασίου

Με τη σκέψη ότι η εφημερίδα μας δε θα πρέπει να είναι μόνο ευχάριστη αλλά και ωφέλιμη, «το τερπνόν μετά του ωφελίμου», όπως έλεγαν και οι αρχαίοι Έλληνες και για να βρίσκουν σ' αυτήν ενδιαφέρον και τα παιδιά-μαθητές αλλά και οι μεγαλύτεροι που ενδιαφέρονται για τη γλώσσα μας, σκέφτηκα να καθιερώσω μια στήλη, που θα ασχολείται με θέματα της γλώσσας μας, της Δημοτικής και ιδιαίτερα της με φαινόμενα που εξετάζει η Γραμματική.

Όταν δόθηκαν (1983-84) στους μαθητές των σχολείων τα νέα κρατικά βιβλία των Ελληνικών «Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ» για το δημοτικό, και «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ» για το γυμνάσιο, δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι καταργήθηκε η Γραμματική. Προφανώς έγινε παρεξήγηση. Δεν ήταν ακριβώς έτσι. Εκείνο που είχε καταργηθεί ήταν η διδασκαλία της γραμματικής από το βιβλίο της Γραμματικής με συστηματικό τρόπο.

Τα νέα κρατικά βιβλία επεδίωκαν να μάθουν στο μαθητή την γλώσσα και τη γραμματική μέσα από τη χρήση της γλώσσας, μέσα από εφαρμογές με εμπειρικό και διαισθητικό τρόπο.

Η διδασκαλία με αυτόν τον τρόπο δεν απέδωσε και

σήμερα σχεδόν το σύνολο των ειδικών και όλοι οι εκπαιδευτικοί τονίζουν την ανάγκη της συστηματικής διδασκαλίας της γραμματικής, σύμφωνα βέβαια και με τα νεότερα πορίσματα της Γλωσσολογίας.

Προσωπικά είχα αυτήν την άποψη από το 1984, που υπηρετούσα στο υπουργείο Παιδείας, στο χώρο όπου γράφονταν αυτά τα βιβλία, γι' αυτό και το 1985 εξέδωσα βιβλίο γραμματικής με τον τίτλο «Ο ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ», ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ, γιατί πιστεύω ότι η γλώσσα δεν είναι μόνο χρήση είναι και σύστημα και ως σύστημα έχει νόμους, αρχές και κανόνες, τους οποίους πρέπει να διδάσκει και να μαθαίνει ο μαθητής.

Αυτούς τους νόμους, αρχές και κανόνες θα προσπαθήσω να παρουσιάσω κάθε φορά από την στήλη αυτή με την σκέψη ότι πολλοί μαθητές, και όχι μόνο μαθητές, θα λύνουν κάποιες απορίες τους, θα μαθαίνουν κάτι περισσότερο, θα βρίσκουν ενδιαφέρον στην εφημερίδα μας.

Μετά από αυτά τα εισαγωγικά, απαραίτητα νομίζω σαν ιστορική αναδρομή, θα περιοριστώ σήμερα να θέσω μερικά ερωτήματα, για να προβληματίσω και να προκαλέσω το ενδιαφέρον.

Μπαζό ... Μπαζό ...
ζημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ».

Ποιο είναι το σωστό; Γιατί γράφεται έτσι;

Πώς θα πούμε: είστε ή είσα-
στε, ήστε ή ήσαστε
Ποιο είναι το σωστό: εξίμισι,
εξήμισι ή εξίμισι;

συν + σώμα = σύσσωμα (το
ν αφομοιώνεται με το σ)
συν + στέλλω = συστέλλω
(τι έγινε το ν; Γιατί έφυγε;)

— Γιατί τα ρήματα αμείβω
και αλείφω γράφονται με ει,
ενώ η αμοιβή και η αλοιφή
με οι;

— Γιατί οι λέξεις λατρεία και
πορεία γράφονται με ει, ενώ
οι σύνθετες φυσιολατρία και
αεροπορία γράφονται με ι;

— Από που παράγεται η λέξη
πτωχός ή η λέξη αρωγή,
σύμφωνα με ποιο νόμο της
γλώσσας και τι σημαίνουν;

— Γιατί το άρρωστος γρά-
φεται με 2pp, ενώ το εύρω-
στος με ιp;
— Γιατί το παίρνω γράφεται
με αι, ενώ το περνώ με ε;

Από την εκδρομή στα Ζαγοροχώρια στις 26.8.89, Λιγοψινοί στη γέφυρα του Βοϊδομάτη κοντά στο χωριό Αρίστη ή Αρτσίστα

ζώα και τα σεπέγια γιομάτα σταφύλια τραγανά. Να και περνάει η μάνα της με τα φορτώματα. Έτρεξε τη σταμάτση και μας έφερε σταφύλια στο φουστανάκι της. Όμως σαν την είδε να ξαναπερνάει φεύγοντας, έτρεξε με λαχτάρα: Στάκα μάνα να σε βζιάζω... Κι εκείνη σταμάτση. Κοντοκάθισε κι η Κίτσα, άρπαξε το ταλαιπωρημένο στήθος και τραβούσε και ροφούσε... κάποιες σταγόνες!!

Ήταν και τούτο ένα μέσον τότε για τον περιορισμό των γεννήσεων... Κι ως τα τέσσερα χρόνια η Κίτσα θύλαζε... Ήταν παχουλό, καστανόμαλλο με το μακρότατο σουρωτό φουστανάκι και συνήδως χωρίς βρακάκι. Κυκλοφορούσε ελεύθερα στην τάξη, γιόμιζε τον πίνακα με ιερογλυφικά. Διάβαζε το αλφαριθμητικό από την ει-κόνια και μετρούσε σωστά. Τα παιδιά στο σύνολό τους είχαν μια αρχοντιά στη συμπεριφορά και με έμφυτη ευγένεια. Δεν μάλωναν μεταξύ τους. Ήταν επιμελίστατα, νοικοκυρεμένα, πάντα καθαρά. Φιλότιμα και εργατικά. Ο σχολικός μας κήπος ήταν υποδειγματικός, χάρη στη δικιά τους εργασία. Πιστεύω ότι τα παιδιά εκεί-να, οι σημερινοί πολίτες, θα έχουν διακριθεί στην κοινωνία, στις τέχνες και στα γράμματα. Πρέπει εδώ να ση-

μειώσω, πως πριν από μένα υπηρέ-
τησε στη Λιγοψά η Ελένη Χρόνη, μια
αξιολόγη συνάδελφος, που άφησε
έργο και «όνομα».

Ύστερα από τόσα χρόνια, αξιώθη-
κα το καλοκαίρι του '88 να επισκε-
φτώ αυτόν τον ιερό χώρο για μένα,
το σχολείο και το χωριό σας. Τά προ-
σώπο που μας υποδέχτηκε με ακρά-
τητη χαρά και ανοιχτή αγκαλιά, ήταν
η Μαχη του Κάλτστα. Το οικοσώμο

της οικογένειας και το καρπούλι του
χωριού. Σας ευχαριστώ για τη χαρά
που μου δώσατε, με την παρουσία-
ση της ζωής του χωριού σας, μέσα
από τη στήλη της εφημερίδας σας.
Απ' αυτή τη στήλη, στέλνω στους μα-
θητές μου την αγάπη μου, όπως και
σε όλους τους ΛΙΓΟΨΙΝΟΥΣ.

28 Σεπτεμβρίου 1989
Δέσπω Καρβέλη

Από συνεστιάση του Πολιτιστικού Συλλόγου προς τιμήν των διδασκάλων που υπηρέτησαν στη Λιγοψά

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ»

Διμηνιαία εφημερίδα
των Απανταχού Λιγοψινών
Ιωαννινών

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ και ΕΚΔΟΣΗ
της Αδελφότητας Λιγοψινών
«Η Θεοτόκος» Ιωαννινών
ΙΔΡΥΤΗΣ:

Συπυρίδων Γούναρης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ σύμφωνα με
το νόμο:

Λευτέρης Χ. Μαντζίκας
Πρόεδρος Δ.Σ.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Παναγιώτης Γ. Μάνος

Μέλη Συντ/κής Επιτροπής:

Χαρίλαος Χ. Μαντζίκας
Νικόλαος Χ. Σιωκάς
Αλέξανδρος Μ. Λάλος
Ιωάννης Μ. Ζαφείρης
Σωκράτης Ν. Τζιάφρος
Χριστόφορος Ι. Σιωκάς
Θεόδωρος Θ. Δήμος
Ι.Β. Παπαναστασίου
Ιωάννης Δ. Τσέφρος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ -

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Αδελφότητα Λιγοψινών Ιωαννινών
Κλεισθένους 15, 105 52, Αθήνα
Τηλ. 3240 120, 3240 351

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού δρχ. 500
Εξωτερικού δολ. 10

Δωρεάν αποστολή σε:

Σωματεία - Υπηρεσίες - Εφημε-
ρίδες - Περιοδικά - ΝΠΔ & Δ

Κείμενα προς δημοσίευση,
ευαγγέλια γραμμένα στη
μία όψη της κόλλας κατά δυ-
νάμι συνοπτικά και πλήρη
στοιχεία του αποστολέα μετά
τηλεφώνου. Χειρόγραφα δη-
μοσιεύσιμα ή μη δεν επισ-
τρέφονται. Απαγορεύεται η
αναδημοσίευση άρθρων, ει-
κόπων κ.λπ. χωρίς την
έγκριση της εφημερίδας μας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Παύλος Μπαλταγιάν
Τηλ. 52 40 761

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ:

ΑΡΤΙΝ Αθήνα - Πάτρα
Γερανίου 6 Τηλ. 52 40 761

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω επιστολή που λάβαμε απότ η κ. Δέ-
σπω Καρβέλη δασκάλα της Λιγοψάς για μια τριετία σε δύσκο-
λα χρόνια.

Εγκάρδιοι φίλοι,

Με την εφημεριδούλα σας «Τα
Νέα της Λιγοψάς» στα χέρια μου, κά-
θεται και η διαβάζω και τη χαίρο-
μαι, σαν ένα ακριβό δώρο, σταλμένο
από άνθρωπο, που στη μνήμη του υ-
πάρχει τ' όνομά του. Υπάρχει η δα-
σκάλα του χωριού, μπορεί και δα-
σκάλα του!!

Γιατί μου στερήσατε - αποστολέα τ'
όνομά σας; Θα γίνονταν μία έκρηξη
αισθημάτων αναμνήσεων. Σήμερα -
που η ζωή, είναι όλο αντιζήτητες,
πόσο έχουμε ανάγκη από τέτοιες α-
ναφορές μιας άλλης ζωής, με αγνά,
παρθένα αισθήματα και κίνητρα, που
τα πλούτιζε και τα θέρμαινε, η ανι-
στερόβουλη φιλία, η συναδέλφωση,
η αδελφούνη! Το θέλω λοιπόν αυ-
τό το όνομα. Και θυμάμαι όλα τα ο-
νόματα των μαθητών, στα τρία χρόνια
της υπηρεσίας μου στο χωριό σας, με
τον πλούτο των κατοίκων του και του
τόπου, κι ας είχε λίγη όψη... η Λιγο-
ψά!!! Έχω τις ωραιότερες και δυνα-
τότερες αναμνήσεις.

Δεν ξεχνώ την κυρά Κούλα (Γού-
ναρη), που συχνά πυκνά έφερνε στα
παιδιά μου, μια χαρτοσακούλα κου-
λουράκια, σταλμένα από το γιο της
στην Αθήνα. Ήταν και μια πλούσια
τοπική εφημερίδα..., με όλα τα νέα,
που συγκέντρωνε η πανέξυπνη αυτή
γυναίκα...

Στην επιδρομή των ανταρτών στις
26 Ν/μβρη το 1947, όταν βρέθηκαν
κι εγώ μαζί με τους 18 στρατολογη-
θέντες και βαδίζαμε τον ανήφορο για

τους Βατατάδες, αυτοί οι 18, κύκλω-
σαν τον αντάρτη, που τον έλεγαν
«Λευτέρη» και απαιτούσαν να μ' αφή-
σει ελεύθερη λέγοντας: «Εμείς όλοι
για τη δασκάλα. Να την αφήσετε να
γυρίσει στα παιδιά της και στα παι-
διά μας!! Ένα σμάρι τα παιδιά στο
σχολείο, έρχονταν από πίσω μας. Η
Αθηνά του Πίνα, κρατούσε στην αγ-
καλιά της, τη μικρή μου κόρη, το δρέ-
φο, κι από κοντά της η αδελφή της,
η Κίτσα κρατώντας την πεντάχρονη
άλλη κόρη μου, που φώναζε και έ-
κλαιγε με σπαραγμό... Αυτή η Κίτσα
των τριών χρόνων, η εδελόντριά μα-
θήτριά της πρώτης τάξης, μου άφη-
σε μια μνήμη ανεξίτηλη.

—Ε.ε.ε, δασκάλα στάκα να βζιάζεις
το κορίτσι σου... Όλο κλαίει... δεν τ'
ακούς;

Μ' έφτασε και με κράτση από το
φουστάνι μ' ένα πείσμα στην όψη της.
Σημιαδιακή σκηνή. Χορικό αρχαίου
δράματος. Ταράχτηκα και κάθισα πα-
ράμερα να δηλώσω, κι αυτή στέκον-
ταν πάνω από το κεφάλι μου και τα
παιδιά τριγύρω μας. Αυτό το γεγονός,
έκανε τον αντάρτη που με φύλαγε...
να προχωρήσει και να με αφήσει ε-
λεύθερη. Τα αεροπλάνα μας βομ-
βάριζαν συνέχεια. Ένα έφευγε, άλλο
ερχόταν... Αυτή η Κίτσα από καιρό
είχε γίνει το τρίτο μου κορίτσι, καθώς
η μάνα της έφευγε από το πρωί για
τα χωράφια.

Τότε τριγύσαν, πάνω κάτω με τα

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Γράφει ο δάσκαλος Γιάννης Β. Παπαναστασίου

συνέχεια από σελίδα 1

Το θαύμα του Σαράντα είναι ακριβώς αποτέλεσμα της ενότητας του λαού μας. Ενός λαού που όταν είναι μονοιασμένος μεγαλουργεί. Ενός λαού που πολλές φορές παίρνει επάνω του την τύχη του και το μέλλον του. Ενός λαού που εμπνέει και εμ-

Στρατιώτες που πήραν μέρος στις μάχες του Ελληνοϊταλικού πολέμου '40-'41. Από αριστερά ο συγχωριανός μας Μιχάλης Κ. Λάλος και Χαράλαμπος Δούβλης από το Γηρομέρι Φιλιτών

ψυχώνει ακόμα και τους ηγέτες του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην αρχή του πολέμου στην Αθήνα υπήρχαν δισταγμοί. Μιλούσε, βλέπετε, η σύνεση και η γνώση των πραγμάτων. Επάνω όμως στα βουνά η ελληνική αλκή εξανέμιζε κάθε αντίθετη σκέψη. Άλλη ήταν η ατμόσφαιρα στην επίσημη και ημιεπίσημη Αθήνα και άλλη στο μέτωπο, στο λαό. Η Αθήνα αμυνόταν, ενώ ο λαός επιτίθονταν.

Και αγωνίστηκε ο λαός μόνος και αβοήθητος, όπως πάντα. Το τι επακολούθησε είναι γνωστό. Για άλλη μια φορά οι Έλληνες με την ανδρεία και τη θυσία τους έστησαν επάνω στα βουνά της Ηπείρου περίοπτο ναό της αρετής και βωμό της Ελευθερίας.

Είναι ιδιαίτερη τιμή για μας τους Ηπειρώτες, για τους παππούδες και τους πατεράδες μας, άνδρες και γυναίκες, γιατί ο μολογούμενός αυτοί σήκωσαν το βάρος του πολέμου τον πρώτο μήνα. Αγωνιζόμενοι κυριολεκτικά «υπέρ βωμών και εστιών», των δικών τους εστιών, κατάφεραν όχι μόνο να συγκρατήσουν την επιθετική ορμή του εχθρού, αλλά και να τον διώξουν πέρα από τη γη τους.

Στον πόλεμο αυτόν δε συγκρούστηκαν δύο λαοί. Οι Ιταλοί με τους Έλληνες. Συγκρούστηκαν δύο ιδεολογίες, δύο κόσμοι. Από το ένα μέρος ο φασισμός, ο ολοκληρωτισμός, ο οποίος επιβάλλει στο λαό ιδανικά, αρχές και αξίες, που δεν προέρχονται από τον ίδιο τον λαό, που ξεγελιέται αρχικά και τις δέχεται, αλλά που δεν τις πιστεύει τελικά και γι' αυτό δεν τον εμπνέουν, δεν τον εμψυχώνουν. Από το άλλο μέρος ο κόσμος της ελευθερίας, ο οποίος αντιδρά και πράττει σύμφωνα με τα δικά του ιδανικά, που πηγάζουν από τις παραδόσεις του ίδιου του λαού και του έθνους, από τις ηθικές αρχές και τις πολιτιστικές του αξίες και οι οποίες συμπορεύονται με το Δίκαιο και την Ηθική.

Έτσι εξηγείται το γιατί τα οχτώ εκατομμύρια των πάνοπλων Ιταλών, που πολέμησαν μεν οργανωμένα και μεθοδικά αλλά χωρίς καρδιά και ψυχή, νικήθηκαν από την μικρή και φτωχή Ελλάδα, που ήταν άοπλη και ανοργάνωτη, αλλά με ψυχή πυρακτωμένη από την αγανάκτηση για την προσβολή και την πίστη στο δίκαιο του αγώνα της.

Δικαιολογημένα λοιπόν η 28η Οκτωβρίου παραμένει ζωντανή δύναμη και μεγάλο ηθικό κεφάλαιο στο ενεργητικό του έθνους μας.

Ποίημα

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τ' έχεις, βρε μαύρε κόρακα και σκούζεις και φωνάζεις,
μήνα για αίμα δίψασες, μήνα για μαύρα λέσια;
Έβγα ν' απάν στο Ελμπασάν, Μοράβα, Τεπελένι
να δεις κορμιά ελληνικά, θαμμένα αράδα αράδα,
Έβγα ψηλά στο Σμόλικά, απαν' στη Σαμαρίνα,
να δεις κορμιά ιταλικά, γεμίσαν οι χαράδρες.

ΔΕΝΔΡΟΦΥΤΕΥΣΗ
ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Στο Δ.Σ. της Αδελφότητας έγινε και πάλι λόγος για δενδροφύτευση στο χωριό και ειδικότερα κατά μήκος των δρόμων εισόδου και εξόδου του χωριού.

Καλά θα ήταν η δενδροφύτευση να γινόταν το μήνα που μας έρχεται ειδικά αρχές της άνοιξης. Όπως γνωρίζουμε το φυτώριο της Δασικής υπηρεσίας Ιωαννίνων έχει επάρκεια από δέντρα διαφόρων ειδών. Όμως, κάποια επιλογή σε φλαμπουριές (τίλια) θάταν ευχής έργον.

Ας ελπίσουμε πως θα ευδοκιμήσει η παραπάνω απόφαση για την δενδροφύτευση στους δρόμους της Λιγοψάς.

ΛΙΓΟΨΙΝΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ
ΤΟΥ 1940-'41

Στο φύλλο 5 Σεπτέμβριος - Οκτώβριος του περασμένου έτους είχαμε δημοσιεύσει τα ονόματα των πολεμιστών της Λιγοψάς. Όμως είχαμε παραλείψει αρκετά, που συγχωριανοί μας με επιστολές μας γνώρισαν και δημοσιεύουμε στο σημερινό μας φύλλο.

Αναγνώστου Χαραλ. στρατ.	+ Κοτρώνης Αθ. στρ.
+ Γκέκας Ιωάννης λοχ.	Κοντογιάννης Σωτηρ. στρ.
Γούναρης Σπυρ. στρ.	Καλτσογιάννης Γεωργ. στρ.
Γκάνιος Δημ. στρ.	Λάλος Μιχ. στρ.
Γκάνιος Βασ. στρ.	Μαντζίκας Ελευθ. στρ.
Γρηγορίου Ιωάννης στρ.	+ Μακρής Ευάγγ. στρ.
Δήμος Μιχαήλ στρ.	+ Ντίσκος Αθ. στρ.
+ Δήμος Θεμιστοκλής στρ.	Ντίσκος Ηλίας στρ.
Ζήκος Κων/νος στρ.	Παππάς Αντώνιος στρ.
Ζήκος Σωτηρ. στρ.	Παπαναστασίου Βασ. στρ.
Ζήκος Βασ. στρ.	Σιώκας Κων. στρ.
Ηγουμένου Μιχ. στρ.	Τζιάφρος Νικολ. στρ.
+ Θεοχάρης Δημ. στρ.	Τζιάφρος Κων. του Χρυσ. στρ.
Θεοχάρης Κων/νος στρ.	Τσιάμης Απόστ. στρ.
Θεοχάρης Βασ. στρ.	+ Τσιάμης Στέφανος στρ.
Κοτρώνης Γεωρ. στρ.	Τσέφος Βασ. στρ.
+ Κόττας Σπυρ. στρ.	+ Χαρίσης Παναγιώτης στρ.

Ο τελευταίος ήταν και ο μοναδικός νεκρός της Λιγοψάς στον πόλεμο του 1940-41.

ΓΙΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΣΤΑ ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ
ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΔΙΚΤΥΟΥ ΔΕΗ ΚΑΙ ΥΔΡΕΥΣΗΣ

Από χωριανούς μας τον τελευταίο καιρό υπάρχει μεγάλη ζήτηση οικοπέδων από αγάπη στο χωριό μας που θέλουν να χτίσουν κάποιο σπίτι.

Σήμερα όμως είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί κάποιο οικοπέδο στο κέντρο του χωριού αλλά αν βρει κανείς πρέπει να περιοριστεί σε χώρο, πέραν του ότι θα το ακριβοληρώσει. Γιατί δεν αγοράζεις ένα στρέμμα ή δύο μ' αυτά τα λεφτά προς τον Αγιάνη ή την Αγ. Παρασκευή; ρωτήσαμε κάποιον χωριανό που έγινε κάτοχος αγοράς, ακριβοληρωμένου οικοπέδου.

Πολύ σωστά μας απάντησε σαν να έχετε δίκιο, αλλά αφού προς τα εκεί δεν υπάρχει ούτε ρεύμα, ούτε νερό. Εδώ θα πρέπει να υπάρξει ο προβληματισμός του προέδρου της Κοινότητας και του Κοινοτικού Συμβουλίου για επέκταση του ΔΙΚΤΥΟΥ ΥΔΡΕΥΣΗΣ προς τα άκρα του χωριού. Το δίκτυο ύδρευσης π.χ. προς τον Αγιάνη ή αλλού θα μπορούσε να επεκταθεί από τώρα έχοντας πάντα την πρωτοβουλία η Κοινότητα, με την αρωγή όπως πάντα της Αδελφότητας και του Πολιτιστικού Συλλόγου.

Η χρησιμότητα του νερού είναι πολύ μεγάλη. Βρύσες, ποτίστρες ζώων, δέντρων, κρουνοί πυρασφάλειας και ύδρευση μελλοντικών κατοικιών.

Γεγονός είναι ότι πολύ σύντομα το χωριό θα επεκταθεί κατ' ανάγκη προς τις παραπάνω περιοχές.

Όσο για τη ΔΕΗ και από την πλευρά αυτή θα γίνουν οι σχετικές ενέργειες.

Παιδιά που πήραν μέρος στους αγώνες δρόμου στο χωριό το 15Αύγουστο. Οι νικητές φωτογραφίζονται μαζί με τα αναμνηστικά τους διπλώματα

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα «Ηπειρωτικό Μέλλον» του μηνός Οκτωβρίου '89:

Η ΖΙΤΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΗΣ

Με την ευκαιρία της «γιιορτής του κρασιού», η Ζίτσα, το ωραίο αυτό χωριό της Ηπείρου, προβλήθηκε πανελλήνια. Βέβαια, η Τηλεόραση δεν μας έδειξε ούτε όλες τις ωραίες φάσεις της γιορτής, ούτε και της γιορτής, ούτε και την ξεχωριστή ομορφιά του χωριού, με τη σπάνια ακτίνα ορίζοντα, που την ύμνησε ιδιαίτερα ο ποιητής Λόρδος Βύρων στο μεγάλο του ποίημα «Τσάλιντ Χάρολντ», ύστερα από ένα ταξίδι του ως εκεί.

Είναι χωριό που έχει ζωντανία, γιατί οι κάτοικοι έχουν με κάτι αποδοτικό ν' ασχοληθούν. Είναι τα αμπέλια τους και είναι το γνωστότατο γλυκόπιτο Ζιτσιώτικο κρασί. Έτσι το χωριό δεν είναι έρημο, όπως άλλα χωριά της Ηπείρου. Έχει Γυμνάσιο και Λύκειο για τα παιδιά του και τα παιδιά των γύρω χωριών. Για να στεγάζονται τα παιδιά αυτά των γύρω χωριών, χτίστηκε κάποτε μια «Μαθητική Εστία». Δεν χρησιμοποιήθηκε όμως, γιατί με το καλό οδικό δίκτυο που υπάρχει, τα παιδιά, μετά το μάθημά τους γυρίζουν στα χωριά τους και στα σπίτια τους. Έτσι, αυτό το ωραίο κτίριο της «Μαθητικής Εστίας», χτισμένο σ' ένα ύψωμα κοντά στον Προφήτη Ηλία, έμεινε αχρησιμοποίητο. Ήταν μεγάλη λύπη να το βλέπεις

αναξιοποίητο, τη στιγμή που τόσες ανάγκες υπάρχουν και από άποψη τουριστική και από άποψη τουριστική και από άποψη παιδείας. Το Κοινοτικό Συμβούλιο, όμως της Ζίτσας, με επικεφαλής τον δραστήριο πρόεδρό του κ. Μίσιο, είχαν την καλή έμπνευση, αποσπώντας και τη συγκατάθεση του Νομάρχη, να το μετατρέψουν σε ένα «Ξενώνα» με πλήρη εξοπλισμό, τόσο για ύπνο, όσο και για φαγητό. Όπως μας εξήγησε ο πρόεδρος, θα μπορούν να πηγαίνουν γκρουπ των δέκα ατόμων και άνω, να διανυκτερεύουν και γευματίζουν εκεί, με έξοδα χίλιες πεντακόσιες δρχ. (1.500) κατ' άτομο. Η τιμή, ασφαλώς είναι πολύ μικρή και η ικανοποίηση του επισκέπτη πολύ μεγάλη, από κάθε άποψη. Περιβάλλουν πεντακάθαρο, τροφή και θέα από τη Νεμέρτσικα ως τον Τόμαρο, ως το Μιτσικέλι και τον Κασιδιάρη, το Περιστερί κ.λπ. Η κεντρική θέρμανση εξασφαλίζει άνετη διαμονή και το χειμώνα.

Θεωρήσαμε σωστό να πληροφορηθούμε όλους τους Ηπειρώτες γι' αυτό το ιδιαίτερο χάρισμα της Ζίτσας κι όταν θελήσουν να οργανώσουν ομαδικές εκδρομές να μην ξεχάσουν τη Ζίτσα.

Δίνουμε και τηλέφωνα για περισσότερες πληροφορίες:

Κωδ. αρ. (0658) 22028 - 22234.

Ε.Δ.

Η ΟΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΥΡΓΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΛΟΥΤΣΙΑΝΗ ΤΩΝ
ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ

Για να μαθαίνουν οι νεώτεροι

Από το βιβλίο του συνταξιούχου δασκάλου Στεφ. Μπέπη «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΥΠΟΙΙΑ» έκδοσης Ι.Μ.Ι. 1989, που αναφέρεται στους ευεργέτες Ηπειρώτες είδαμε να συμπεριλαμβάνονται στους ευεργέτες και ο συγχωριανός μας βιομήχανος Λευτέρης Μαντζίκας ως επίσης ο Γιάννης Καμπέρης, ο Ηλίας Σάρας κ.λπ. Στους εκατοντάδες ευεργέτες αναφέρει και το όνομα μιας χήρας Φωτεινής Χρ. Κύργιου το γένος Ν. Βέργου Γιαννιώτισσας νοικοκυράς από τα Λακκώματα που δώρησε στην εκκλησία Περιλεπτή ένα ισόγειο σπίτι που η ίδια κληρονόμησε από τη μάνα της Ανθίτσα αξίας το 1929 15.000 δραχμών.

Η χήρα Φώτω Κύργιου ήταν η μάνα του ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΥΡΓΙΟΥ ή Μακαρόνα, πρωτοπαλνίκι του καπετάν Πουτέση και αργότερα του καπετάν Κρομμύδα. Αυτό μας το γνωρίζει στο βιβλίο του ο Ηπειρώτης εθνικός αγωνιστής ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ ο αείμνη-

στος δάσκαλος Γεώργιος Α. Μάνος. Ο Γιώργος Κύργιος ή Μακαρόνας σκοτώθηκε σε μάχη με τους Τούρκους στη Σκάλα της Παραμυθιάς στις 26 Νοεμβρίου 1912. Ήταν ο Γιαννιώτης από τα Λακκώματα το μοναχοπαίδι της χήρας Φώτας της Ανθίτσας, όπως έγραψε γι' αυτόν ο αείμνηστος Γιαννιώτης λογοτέχνης Δημήτρης Σαλαμάγκας. Στον τόπο που σκοτώθηκε σώζεται η τοπωνυμία στου ΜΑΚΑΡΟΝΑ ΤΟ ΚΥΒΟΥΡΙ μαζί με μεγάλη λιθοσφαιρία.

Εδώ και είκοσι χρόνια περίπου ο δήμος της πόλης των Γιαννινών τίμησε τον καπετάν Κρομμύδα μαζί και το Γιαννιώτικο παλνίκι ΓΙΩΡΓΟ ΚΥΡΓΙΟ χαρίζοντας τα ονόματά τους σε δρόμους της πόλης.

Σημ.: Ο Γιώργος Κύργιος ήταν στους παλαιούς γνωστούς περισσότερο σαν Γιώργο-Μακαρόνας ή Λαχτάρας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ
ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ

Ο συγχωριανός μας ναύαρχος ε.α. Αθανάσιος Θεοχάρης πρόσφερε το ποσόν των 5.000 δρχ., για τους σκοπούς της Αδελφότητάς μας, στη μνήμη του γαμπρού του Δημ. Κ. Τσέφου.

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας ευχαριστεί τον αγαπητό συγχωριανό.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Στην τελευταία συνεδρίαση του Δ.Σ. της Αδελφότητας συζητήθηκε μεταξύ άλλων και το θέμα του νέου Πνευματικού Κέντρου στο χωριό.

Ύστερα από συζήτηση του θέματος που έθεσε ο πρόεδρος κ. Λευτέρης Μαντζίκας τα μέλη του Δ.Σ. προβληματίστηκαν ιδιαίτερα για την σοβαρή δαπάνη που προβλέπεται στο παραπάνω έργο σε πρώτη φάση, που η Αδελφότητα σήμερα αδυνατεί να το ικανοποι-

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Η συγχωριανή μας Γεωργία Χρ. Παπαναστασίου πρόσφερε το ποσόν των 2.000 δρχ., για ενίσχυση της εφημερίδας μας.

Η Δ/ση της εφημερίδας «Τα Νέα της Λιγοψάς» ευχαριστεί την κ. Γεωργία Παπαναστασίου.

Βεβαίως δεν έχει αντίρρηση ότι υπάρχει και κάποια σοβαρή κρατική επιχορήγηση για το Πνευματικό Κέντρο.

Οι περισσότεροι ομιλητές του Δ.Σ. έφεραν στην επιφάνεια το θέμα παλιότερης απόφασης του προέδρου και του Δ.Σ. της Αδελφότητας για αγορά γραφείου της Αδελφότητας στην Αθήνα.

Έτσι η απόφαση της Αδελφότητας για το νέο Πνευματικό Κέντρο στο χωριό υπήρξε ομόφωνη από το Δ.Σ., αρνητική.